

Opinions

Aquesta tribuna pública, com podríem dir-ne, que voldríem que fos —i moltes vegades s'ha aconseguit— un lloc on es pogués constatar l'inquietud i l'opinió dels santaeulaliencs en tot el que ens afecta, comença un nou cicle anyal de la seva vida i de la vida de la Revista. Un any que probablement serà més o menys com els anteriors però que nosaltres hem de procurar que sigui una mica millor per a tots. Aquesta plana pot ser l'ocasió de que tots col·laborem, amb suggerències i crítiques, a aquest millorament. Envieu les vostres opinions, com sempre, a Isabel Valls - Can Elias.

DECEPCIÓ

...Ja és vespre fa estona, i estant a la vora del foc, més aviat fent nosa a les dones, l'àvia tot d'una diu: té raó que avui diuen una missa pel metge, un o altre tenim d'anar-hi; jo hi puc anar, dic; i em canvio de roba, agafó el cotxe i me'n vaig.

Entro a l'església, acabaven de començar la missa, i és en aquest moment que m'he sentit decepcionat: l'església quasi buida, i al moment el pensament se m'ha escapat i m'ha dit: som uns desagrats.

Semblava que un home que ja feia anys que corria pels indrets del nostre poble, i que poques cases hi deuen haver que a algú no l'hagi alleujat d'alguna malaltia (deixant de banda els defectes que ens pensàvem trobar-li, ja que no crec que en aquests moments pesin gaire, i considerant que també tenia les seves virtuts), doncs sembla que l'església podia estar força plena.

Erem unes quinze persones a cada banda, més dones que homes, entre elles la senyora vídua i filla i alguns familiars. És veritat que feia molt fred, però penso que quan tenim mal i anem a buscar el metge, no ens cau gaire bé que ens digués: no vinc perquè tinc massa fred.

Sortint, al portal, he sentit com algú donava el pèsam a la senyora vídua, cosa que sembla està molt bé, doncs pels afectats deu ser un consol.

Si explico aquest fet, no és pas perquè jo hi vaig anar, ja que ben just em va venir, i per altra banda fóra una gran estultícia, sinó perquè penso que de vegades sense fer gaire esforç es podria mostrar un agraïment que, sovint, els que el reben segurament que ho aprecien més que el regal més bonic que els poguéssim fer.

És la primera vegada que m'atreveixo a escriure a la nostra revista, i però sí alguna cosa no està prou bé.

Joan

ARA ESTÀ MÉS CLAR

L'exposició que En Josep Estrada i Garriga fa, en el passat número d'aquesta Revista, sobre si Ronsana s'ha d'escriure amb «s» o amb «ç», crec que és molt convincent i ens treu, a mi el primer, del dubte en que estàvem. Agraeixo, i segurament que la redacció de la Revista també, a l'esmentat senyor Estrada, el treball que ha desenrotllat, per aclarir conceptes, no diré equivocats, però sí una mica confosos.

Falcó

BON SERVEI

Com tothom ja sap, el nostre carter, en Domènec Torras, va tenir la dissort de topar amb un automòbil, del que en va quedar malparat. Jo i molts vàrem pensar que el servei de carteria quedaria vacant, ja que dit accident privaria a en Domènec, i per bastant temps, del compliment de la seva tasca diària. No ha estat així. El seu germà el supleix més que bé, fent un servei al veïnatge digne de major lloança, evitant, a l'ensem, a les autoritats locals tenir de solucionar un problema més. Des d'aquestes ratlles, a la vegada que desitjo un prompte guariment d'en Domènec, agraeixo, i em penso que no sóc sol, a l'Enric, que desinteressadament fa aquest servei que, per impediment físic, no pot fer el seu germà.

S. M. J.

EL MOVIMENT INFANTIL

M'addreixo a l'opinió que l'amiga Carme Duran, escriu en el «Ronsana» del mes de desembre. La trobo molt encertada. Jo també veig que seria bo que els infants del Rieral es poguessin reunir les tardes dels dies festius. Però... com fer-ho? Els falta el principal: el lloc. Si fossin moltes famílies que veiessin bé aquesta necessitat, en podríem parlar, i com que la unió fa la força, podria ser fàcil realitzar-ho. Tots els que estiguessin interessats en portar-ho a bon fi, podrien fer arribar la seva opinió per mitjà d'aquesta secció de la nostra Revista.

C. E. B.

CAL UNA SOLUCIÓ

Un tema que s'ha discutit aquests últims dies per la Sagrera ha estat l'embussament de les clavegueres públiques a causa de la quantitat de residuus de granja que s'hi aboquen. Uns, diuen que és intolerable tal manera de procedir; altres, que les clavegueres estan mal fetes, que si no tenen permís, que si han pagat per fer-ho, etc., etc. Agrairíem que es donés un aclaració oficial de l'assumepte i, sobretot, que es prenguin les mesures convenients per subsanar aquesta situació, doncs els perjudicats som tots els veïns del barri.

Uns veïns

EL SERVEI DE TELÈFONS

Sovint ens queixem dels serveis públics. De vegades, per vici, però, d'altres vegades, amb raó. És de justícia, doncs, valorar i agrair els esforços que es fan per a millorar aquests serveis.

A Santa Eulàlia, avui, penso que cal agrair el treball tan ben fet que porta a terme la senyoreta telefonista. Tots ens adonem que atendre com cal el servei de telèfons és una tasca difícil i molt cansada. També deu ser veritat que els abonats al telèfon som, sovint, molt pesats i impertinents. No obstant això, la telefonista de Santa Eulàlia és atenta, servicial, es preocupa de debò de les conferències demanades i, el que val més, és amable amb tothom.

Penso que podem ben felicitar-la.

M. G.

Estación de Servicio

NUM. 7423

SANTA EULALIA, S. A.

Carretera de Barcelona

SANTA EULALIA DE RONSANA

